

bi utegnil poskrbeti, da bi opero peli v Petrogradu. Vilhar nato ni mogel ne jesti ne piti, dokler ni Rusa siloma pridržal toliko, da mu je na klavirju grajščakinje pl. G. preigral in prepel glavne oddelke svojega umotvora.

„Mogoče, da je danes odločilni dan mojega življenja“, je rekel svoji sorodnici pl. G. in se potil, pel in igral in upal, da ga dr. R., „Smiljana“ in Petrograd rešijo vseh materialnih skrbi. Kar vsa nervoznost se ga je lotila tiste trenutke.

Tako igrati na klavir nisem doslej slišal in videl še nikogar. Ločila sta se prijateljski, intimno: dr. R. s polnimi usti obljub, Vilhar s polnimi prsmi upov, o katerih ne morem vedeti, če so se že vsi uresničili . . .

Dopust se je nagibal h koncu.

„Še v Senožče morava — to je moj rojstveni kraj!“

Naj tukaj omenim, da je bil F. S. Vilhar rojen v Senožčah l. 1852., kjer mu je bil oče Miroslav grajščinski oskrbnik kneza P., dokler ni kupil sam kalške grajščine pri Zagorju na Notranjskem. V prvi mladosti je poučeval M. Vilharja deco Fr. Levstik, bivajoč pri sorodnem mu župniku senožškem. Zato je poleg stanovanja, kjer je zagledal luč sveta, „Fineta“ po tolikih letih najbolj mikala učna soba, kjer je France Levstik vlijal v mlade glavice sloviti ABC. Šel je

res — vsled prijaznosti sodnega svetnika gosp. N. — celo potipat, ali je še izdolben zid na onem mestu, kamor je zadevalo stolovo naslonjalo, ko je rohnel Levstik in resnično zabijal — s stolom v zid.

V tem gostoljubnem domu se je Vilhar glasno pokesal, zakaj se je odrekel vinu; seveda so se vsi navzoči smejali na njegov račun.

„Vi ste pa Vilhar, oprostite“, se oglasi pred hišo star Senožčan, deželni poslanec g. Z., in seže skladatelju v roko.

„Kako? Me li poznate?“

„Tako ste podobni svojemu pokojnemu očetu Miroslavu, da vas ni mogoče zgrešiti.“

Videli smo M. Vilharja lastnoročno pisan poziv iz l. 1848., da si narod osnuje v Senožčah in v okolici narodno stražo, kar se je tudi zgodilo, in M. Vilhar je bil načelnik.

O mraku smo se ločili iz Senožč, naslednji dan je odpeljala „Fineta“ in ljubeznivo družino nerodna „poštna škrinja“ iz priljubljene mu Notranjske v beli Zagreb. Poslovili smo se v nadi: Ob letu — na zdar!

In vendar ni bilo tako lahko slovo.

Želeč obnoviti one trenutke, katere sva preživela skupaj s slavnim našim rojakom, sem napisal v spomin na lanske počitnice te skromne vrstice, ki naj pričajo F. S. Vilharju, da je njegov pravi dom med Slovenci, katere naj še mnogokrat obdaruje s sadovi svoje plodovite Muze.

Grobokòp.

Zakaj obrača v stran okó
ta mnogobrojni tròp,
če te pripelje pot mimó?
povej mi, grobokòp!

Zakaj se te ogiblje svet,
čemu ta srd in črt,
ko vendar ga že vrsto let
presajaš v božji vrt?

Namesto hvale . . . skrb in strah
se čita jim v očeh;
in če ozreš se vanje plah,
tako zamrè jim smeh . . .

In jaz? . . . Čemu bi pač se bal,
prijatelj moj z gomil?
Saj mir, ki svet mi ni ga dal,
pri tebi bom dobil.

Kazimir M